

Monumentendag 2024

Over geneeskrachtig beekwater, de pont en een oude tram

Velsen was ooit een bedevaartsoord. Wist u dat? Op de **Open Monumentendag, op 24 september**, kan men daarover alles te weten komen. Met als thema 'routes, netwerken en verbindingen' voor deze dag hebben de **stichting Het Dorp Velsen**, de **Engelmunduskerk** en de **Historische Kring Velsen** samen met de stichting **De Nieuwe Blauwe Tram** een programma met rondleidingen en verhalen opgezet.

Op drie plekken in het dorp vertellen gidsen u over hoe en waarom inwoners en bezoekers van Velsen onderweg plachten te gaan. U hoort verhalen over de Engelmundusbeek, de stoomtram en de oeververbindingen over het Noordzeekanaal. Een gids vertelt (in of bij de kerk) over Velsen als bedevaartsoord; ooit werden geneeskragtige eigenschappen toegeschreven aan de beek die vroeger langs de kerk liep. De tweede gids vertelt (hoek Meervlietstraat/Kerkesingel) over de stoomtram die ooit tussen Haarlem via Velsen naar Alkmaar reed.

De derde verteller (te vinden aan de waterkant) vertaalt over de verbindingen tussen de zuid- en de noordoever van het Noordzeekanaal, hier bij Velsen. Nadat het kanaal was gegraven vormde de pont een onmisbare verbinding tussen Velsen-Noord en Zuid. In de Engelmunduskerk zijn een doorlopende presentatie over Oud Velsen door de Historische Kring Velsen en een expositie met historische afbeeldingen van de stoomtram, ingericht door de stichting De Nieuwe Blauwe Tram uit Haarlem. Het programma in Oud-Velsen loopt vanaf tien uur.

Op Monumentendag opent om vier uur in het Raadhuis voor de Kunst ook een nieuwe tentoonstelling van het **Kunstenaarscollectief** Velsen en gasten.

monumentendag

aanmelden rondleiding

Bericht van de stichting

In de extra nieuwsbrief van 16 juni j.l. hebben we melding gemaakt van het besluit van de gemeente om Torenstraat 7, het Raadhuis voor de Kunst, te verkopen. Daarin gaven we ook aan als Stichting het Dorp Velsen betrokken te willen worden bij het opstellen van de selectie- en de gunningsvoorwaarden. Op ons verzoek daartoe aan de gemeente is positief gereageerd. We houden jullie op de hoogte.

Rob Stam en Jan Borst
Stichting het Dorp Velsen

Dorpseten

Ons jaarlijks dorpseten is op **zaterdag 21 september** en start om zes uur. Voor het dorpseten wordt deelnemers gevraagd een gerecht te maken voor op het buffet. Het thema is dit jaar **Dulzend en één nacht**, dus bij voorkeur gerechten uit het Midden-Oosten. Neem zelf drinken mee, glas, bord en bestek. Als het regnen kunnen we gebruik maken van de hal in het oude raadhuis.

Wie wil die zaterdag om 15 uur Charles hepen om de tent, de tafels en stoelen neer te zetten? En wie wil zondag om 11 helpen met opruimen? Als iemand nog een tafel bij wil zetten, graag. En als de band

weer wil spelen, ook graag.
Opgave deelname en helpers graag bij **Evelien Plug** en **Margot Rosdorff**, **06 23 33 68 88**.

dorpseten

Jaarmarkt

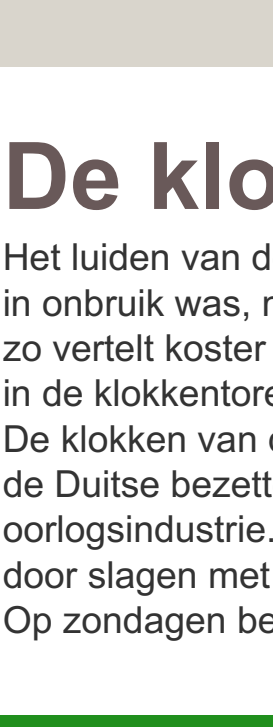
De jaarmarkt van de Engelmunduskerk, traditioneel op de laatste zaterdag van november, staat op het programma voor **28 september**. Kramen staan rond de kerk en op het Kerkplein, voor kraamhuur zie de website van de Engelmunduskerk. Vrijmarkt is toegestaan langs de Torenstraat.

Jeu de boules

Op **zaterdag 5 oktober** staat het jaarlijkse **jeu de boules toernooi** voor de dorpsbewoners op het programma. Het wordt gehouden op de wandelpaden langs het Noordzeekanaal. De organisatie is **winja in handen van Aad Kloosterhuis** en **Binja Mager**. Op 5 oktober kunnen deelnemers zich vanaf half twee inschrijven (kosten: vijf euro) waarna het speelschema door de wedstrijdlijnding wordt opgesteld. Titelverdediger is organisator Binja J. Nadere informatie volgt via de dorpsapp.

Een briefje in de muur

Er is een nieuwe uitgave in de reeks kinderboekjes van Rheny van Oudvorst die zich afspeelt in Oud-Velsen. **'Het briefje in de muur van Velsen'** is de titel, verschenen na 'De sleutel van de pomp van Velsen' en 'Het lantaarn mysterie van Velsen'. De gezellige illustraties zijn van Nandi van Oudvorst, zus van Rheny. Hoofdpersoon is opnieuw het meisje Rosalinde dat met haar oma in het oude dorp woont. In dit deel vindt het meisje een geheimzinnig briefje in de tuinmuur. Verkrijgbaar bij de boekhandel in IJmuiden en Santpoort.

Van pannenkoeken naar De Prins

Wanneer eind van dit jaar de metamorfose is voltooid en de grote historische pand op de hoek van de Kerkesingel en de Meervliet de (ook al historische) naam De Prins heeft teruggekregen, verdwijnen de gezichten van Petra (62) en Lucien van der Wal (63) hier uit in het dorp. Bijna dertig jaar, van 1994 tot 2022, waren zij eigenaar en uitbaters van het gebouw waarin zij in het Pannenkoekenhuis en later restaurant De Heeren van Velsen hun gasten ontvingen.

De zaak sloot in 2022. Lucien: "Niet de corona was de hoofdoorzaak, wel personeelsgebrek. We hadden een goede vaste ploeg, maar die viel tijdens corona uit elkaar."

Petra: "We hebben lang, met veel plezier, hard hard gewerkt, en toen hebben we besloten te stoppen."

Verkoop en overdoen van de zaak aan een andere horecaondernemer lukte niet. Vestiging van een winkel mocht niet volgens het bestemmingsplan. Uiteindelijk is de bestemming omgezet in 'wonen' en ontstond het plan om het pand te verbouwen tot appartementen. Petra: "Het heeft toen nog ruim een jaar geduurd voordat we de vergunningen rond hadden." Daarna ging Lucien (63) aan de slag. Petra: "Lucien heeft twee rechterhanden, hij kan echt alles."

In het pand aan de Meervlietstraat komen twee appartementen (elk zo'n 90 vierkante meter) die zullen worden gebruikt. Petra: "Dat wordt onze spaarpot, want pensioen heb je als ondernemer niet." Dat het eind in zicht komt van dit avontuur, stemt haar optimistisch: "Er is belangstelling." Op de bovenste, waar het gezin altijd woonde, neemt in de toekomst zoon Luciano zijn intrek; hij gaat ook nog verbouwen. Petra en Lucien wonen inmiddels in Hilversum.

Mede door gezondheidsproblemen ziet Petra uit na wat hun pensioentijd gaat worden: "We hebben beiden vanaf jonge leeftijd gewerkt, dus we zijn er aan toe." Lucien moet weer door, de slangen voor de vloerverwarming liggen, de vloer is gestort, het schilderwerk vordert en dan kan de opbouw verder. Alles nieuw, alles duurzaam, mooie keukens, mooie badkamers, aldus Petra: "Als je het doet, moet je het goed doen, en mooi."

Overleden

Marja Arends-Affourtit
Onze buurvrouw Marja Arends-Affourtit, in haar werkende leven ondermeer redactrice bij de juridische uitgeverij Vermande, is op 8 augustus na een kort ziekbed overleden. Marja is 71 jaar geworden. Marja was misschien wel de rustigste buurvrouw uit het dorp, we kunnen haar allemaal uitlekenen op de bank in haar huis aan het pleintje van de Torenstraat, duizenden malen staken we allemaal een hand op ter begroeting.

Marja woonde vanaf 1977 in het dorp. Haar dochters, Kirsten, Silja - nu moeder van kleindochter Keet - en Ragna zijn hier alledrie geboren. In het huis aan de Torenstraat wordt dus een lange geschiedenis afgesloten. Op de dag van de uitvaart is de rouwauto met Marja langs haar huis gereden, waarna haar dochters aansloten en waarbij buurtgenoten haar op straat uitgeleide deden. Het gelui van de klok van de Engelmundus begeleidde haar.

Jon van Pel
Ook overleden, op 22 augustus, is oud-buurman Jon van Pel, echtgenoot van Henny. Jon en Henny woonden van 2001 tot en met 2018 aan het Kerkplein tegenover de kerk. Beiden waren actief bij de gemeenschappelijke festiviteiten in het dorp. Jon zorgde bijvoorbeeld altijd voor de vuren bij de lichtjesavond, Henny brongde in de loop der jaren vele liters soep.

Met enige regelmaat waren zij nog in het dorp, maar Jon's gezondheid ging de afgelopen jaren hard achteruit. Hij is 79 jaar geworden.

De klokken van Engelmundus

Het luiden van de kerkklok ten afscheid van een dorpsbewoner is een oude gewoonte, die lang in onbruik was, maar die enige jaren geleden als traditie is hersteld. Het is de grote klok alleen, zo vertelt kosten Anton Brigger, die ter gelegenheid van een uitvaart wordt geluid. De kleine klok in de klokkentoren blijft dan stil, want die zou, aldus de kosten, een te vrolijk geluid geven.

De klokken van de Engelmunduskerk stammen uit 1947. De oude klokken zijn in de oorlog door de Duitse bezetter weggehaald om te worden omgesmolten ten behoeve van de oorlogsindustrie. De klokken vertellen ons nog dagelijks de tijd op de halve en de hele uren, door slagen met de hamer.

Op zondagen beieren beide klokken als oproep tot de kerkgang.

Ananas of aardbei, dat is de vraag

De **stichting Stadsherstel** is begonnen met het opknappen van het pand Hoofdstraat 6, het oude huis **Morgenzon** van Jan Jongkind. Hij liet het bij zijn dood aan Stadsherstel na. Met het opknappen komt aandacht voor de stenen vrucht, bovenop de zijgevel van het huis: bijna alsof niet eerder dorpsbewoners daar omhoog hebben gekeken. Het is een hardstenen vrucht, dat is zeker, maar welke vrucht, is vooralsnog onderwerp van gesprek en onderzoek. Het huis Morgenzon staat op een plek waar al in de zeventiende eeuw is gebouwd. Eind negentiende eeuw werd de Morgenzon een winkel, later gecombineerd met een café. Uit die tijd stamt het beeldje op de gevelpunt. Naar men zegt een Ananas, symbool van de eerste oorsprong van de aardbei.

gevelpunt. Naar men zegt een Ananas, symbool van de eerste oorsprong van de aardbei. Naar verluid schilderde Honk's zoon de ananas rond, waarna het Huis met de Aardbei een nieuwe naam werd. Sinds de laatste kanaalverbreding staat het pand niet langer midden in het dorp, maar aan de oever van de Noordzeekanaal. De activiteiten van Stadsherstel beperken zich vooralsnog tot de buitenkant.

Hallo!

In de rubriek Hallo! maakt de lezer kennis met nieuwe inwoners van Oud-Velsen. Deze keer Vera Seegers (32) en Yves van Veen (32). Zij wonen sinds kort aan het Oosterpad.

Roze, oud-roze, dat moet op dié muur, en dan daár licht geel. Passie voor kleuren heeft ze, haar vak is dan ook interieurontwerp.

Vera Seegers kijkt om zich heen in het huis aan het Oosterpad. Vriend Yves van Veen - coach - hij geleidt mensen die voor keuzes staan of vastlopen - kijkt mee in de rondte. Ze zitten hier net een maand. Laat Vera maar schuiven, zegt hij: "We hebben anti-kraak gewoond in een school in Amsterdam-Noord en het was een wonder hoe Vera daar de inrichting deed."

Ze vielen als een blok voor dit huis met zijn opkamer en souterrain, trappetie hier, trappetie daar en ze konden het doen na jaren van de Engelmunduskerk.

verkoop van hun vorige huis in Haarlem-Noord, dat ze twee jaar geleden als klushuis kochten en samen hebben opgeknapt.

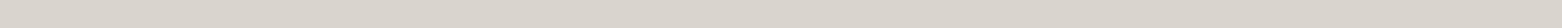
Ze ontmoetten elkaar in het begin van de corona-tijd. Niet de gemakkelijkste tijd om ouderwetse verkering op te bouwen, alles was immers dicht, vertelt Vera: "We woonden allebei in een piepkleine studio in Amsterdam, dus zijn we elke dag maar door de stad gaan wandelen. Yves weet veel van geschiedenis, fles wijn mee voor onderweg en 's avonds gingen we samen koken."

In die corona-tijd is het klussen begonnen. Yves: "Een oud busje hebben we verbouwd tot kampeerbus en daarmee zijn we naar Portugal gereden. Daar zijn we zeven weken geweest. Het samenwonen volgde snel toen Vera uit centrum Amsterdam verhuisde naar een anti-kraakwoning, eerst in Betondorp, daarna die school. Haarlem volgde daarop.

Intussen verzamelt zij op markten en in kringloopwinkels mooie oude gebruiksvoorwerpen die, al dan niet opgepimpd, hun plek krijgen in woningen van klanter. Vera en Yves reizen graag en surfen. Hij, hier in Nederland, zij in warme oorden. Blijvende schade van een Lyme-infectie bij Vera is een overgevoeligheid voor temperatuurwisselingen. Dus zij zal niet meedoen met een van Yves' praktijken: de Wim Hofmethode, dat ijsbad dat, naar men zegt, zo goed is voor ademhaling en zelfvertrouwen. Yves kan er enthousiast over vertellen, terwijl hij hun Spaanse adoptiehondje Maya kroelt op schoot. In hun huis moet intussen nog heel wat gebeuren. De opbouw van een antieke servieskast ligt te wachten, keukenkasten staan in de grondverf, maar hier geen stress. Buiten staat het Franse gietijzeren tuinsetje alsof het voor deze tuinhoek is gemaakt. Yves: "En dan kijken we zo uit op die mooie kerk."

Wat doe jij vanmiddag?

In deze rubriek vertellen, schrijvend of tekenend, kinderen uit het dorp wat hen bezighoudt, wat ze belangrijk vinden of juist heel gek. Deze keer vertellen de zusjes Beumer, Levie (20, studente law in society aan de VU) en Juul (11, groep 8 Jan Campertschool), over opgroeien in het dorp: Levie was indertijd in het hele dorp het enige kind. Juul kan tegenwoordig kiezien, want er wonen nu rond de twintig kinderen.

Levie en Juul.

Hoi ik ben Juul, ik ben 11 jaar oud en woon hier in oud-velsen. Ik vind het heel leuk om hier in zo'n klein dorpje te wonen, want ik loop, als ik zin heb om te spelen, heel makkelijk en veilig naar mijn vriendinnen Kris en Lee Ann met wie ik bijna elke dag afspreek. Meestal gaan we dan samen Robloxen op de computer. Maar we hebben laatst ook een geheim hut gebouwd.

De ene dag spelen we bij ons, en de andere dag bij hun. Zo is het nooit saai. Tijdens de dorpspicknick hebben we zelfs gekampeerd in een echte tent voor op het veld, dat was super leuk. Ik denk niet dat je dat zomaar overal kan doen. Dat maakt het dorpje ook zo fijn. In de zomer gaan we ook vaak met de families samen barbecuen, Remy, de vader van Kris en Lee Ann maakt heerlijke burgers en worstjes. Verder wonen in het dorp Erva en Emir en mijn buurgangens, genaamd Rijk en Bruun. Het naar school fietsen is ook heel leuk omdat, als we door het tunneltje gaan, we er al in vijf minuten zijn.

Juul

Mijn naam is Levie en ik woon al mijn hele leven hier in Oud-Velsen, in de Meervlietstraat. Mijn jeugd hier was anders dan die van mijn zusje Juul. Ik heb hier een prachtige jeugd gehad, maar dat kwam niet door het buitenspeken. Er waren niet veel kinderen van mijn leeftijd hier, zeg maar gerust géén. Op school hadden mijn vriendjes en vriendinnetjes het altijd over waar ze na school zouden afspreken. Het ene groepje in Driehuis, en het andere groepje in IJmuiden. Daar kon ik niet over mee praten, tussen mij en hun zat een bos waar ik niet zomaar doorheen kon. Toen ik op een gegeven moment oud genoeg was om zelf naar school te fietsen deed ik dat met twee klasgenoten, weliswaar uit het nieuwe dorp, maar het was toch iets.

Rond mijn elfde heeft nog een jaar een vriendinnetje bij ons in de straat gewoond, maar ook toen hebben we samen niet veel buiten gespeeld. Misschien had ik het gewoon nooit geleerd om naar iemands huis te gaan om te vragen of ze kon spelen. Toch had ik naar mijn lieve jeugd. Het eerste gedeelte van mijn leven woonden we boven mijn oma, en later naast haar, met maar één huis ertussen. Ook woonde mijn overgrootmoeder in de straat en mijn oudtante, dus er was genoeg familie om op mij te passen. Ik ben wel eens een beetje jaloeis op Juul als ik zie dat ze in een dorp vol kinderen woont. Maar nu ben ik wel heel tevreden met de plek hier, en het echte dorpsgevoel dat hier is gecreëerd.

Levie

Zit!!!

Aan de hand van een aantal vragen maken we kennis met de honden in het dorp. Deze keer: Ibbie.

Hoe heet je?
Ik heet Ibbie, met i e.

Waar kom je vandaan?
Ik kom uit Limburg, uit een kennel. Daar ben ik opgegroeid. Het was de bedoeling om met mij te fokken, maar dat is niet gelukt. Ik ben dus eigenlijk ongewenst kinderfoos.

Waar woon je?
Ik woon verderop in de Meervlietstraat. Dat is niet echt meer het dorp, maar mijn vrouwtje, dat is Andrea Oostveld, en ik wandelen daar elke dag. We hebben daar een volkstuin.

Hoe oud ben je?

Mijn vrouwtje is een liefhebber van golden retrievers. Eerst had ze Roos, daarna Juuljette, dus ik ben haar derde hond. Maar ze wilde geen pup meer, daarvoor is vrouwtje, die nu 84 is, te oud, dat zou ze niet meer volbrengen. Dus toen mocht ze van de fokker mij hebben.

Wat voor ras ben jij?

Een golden retriever dus, een hele witte. Het lijkt wel of retrievers nu blonder zijn dan vroeger, ik weet ook niet hoe dat komt.

Wat eet je het liefst?

Nou ja, ik lust eigenlijk alles, maar ik krijg speciale brokken en 's avonds rauwe geiten of iets anders van vlees. Ik moet namelijk op mijn gewicht letten. Ik loop niet meer zo goed, dus ik loop extra kilo's er ook niet meer gemakkelijk af... Een eitje trouwens, ook lekker, dat mag ik wel.

Hoe zou je je een karakter beschrijven?

Mijn vrouwtje zegt dat ik de liefste hond van de wereld ben, en dat is geloof ik ook wel zo. Lief, rustig. Ik kan goed alleen zijn, al ben ik altijd weer blij als ze terug komt. Ik speel ook graag met andere honden, hoewel ik laatst toch een lelijke aanvaring heb gehad met een nieuwe hond hier. Dat was wel even schrikken.

Wat doe je het liefst?

Slapen. Eten. Slapen. Met een bal spelen, dat hoeft voor mij niet meer. Samen op de bank, ook lekker. Dat kijkt zij tv en ik knikkebol. Mijn vrouwtje zit zelf ook wel te knikkebollen hoor, wij zijn gewoon twee oude meiden met elkaar. Ze is stikgelukkig met mij. En ik met haar.

Waar ben je bang voor?

Ik zou het niet weten. Ik ben nergens bang voor. Ook niet voor vuurwerknallenen.

Waar poep je het liefst?

Kan me niets schelen. Maar in de tuin poepen, dat doe ik niet. Ik kom trouwens niet zo vaak in de tuin, want daar lopen kippen. Kippen! Dat zijn echte rare beesten.

Lola

In onze rubriek Zit!!! maakten we vorige keer kennis met Lola, de pup, een Zwitserse herder, van Astrid Hart en Aart Mak. Tot Lola 1 jaar is, een volwassen hond, bericht Astrid over hoe Lola groeit en leert.

Ons Witte Wonder groeit razendsnel, daar staat dit ras ook bekend om. Achtien weken, achttien kilo is ze nu; zes weken geleden was dat nog elf kilo. We hebben voedingsadviezen meegereggen van de fokker. Omdat snel groeien ook groei pijn geeft, is er een tijdelijk speelverbod. Bovendien wisselen nu haar tanden van melkgebit naar volwassen gebit en dat geeft ook pijn (en diarree). Dat alles bij elkaar maakt dat ze graag in de bench ligt, kauwend op een heerlijk bot.

Ook pijn voor de katten want die vinden onze pup nog steeds te druk en komen alleen dan naar beneden. Gelukkig slaapt Lola nog veel: haar schema is één uur op en twee uur slapen. Zo komen wij er hier in huis met elkaar wel uit. Op de hondenschool leert veel. Zij kent nu de commando's 'zit', 'af', 'sta', 'hier' en 'voet'. Ook het loslopen en bij je blijven, doet ze goed, hier langs het kanaal, en elke dag in Capera.

Spuren kan Lola trouwens ook: het eerste zakje wiet is al gevonden in het gras. Dat was wel even stressen, want de werkzame stof THC in wiet is voor honden heel gevaarlijk. Dus let daarop, dorpsgenoten, dat je je hond

staf THC in wiet is voor honden heel gevaarlijk. Dus let daarop, dorpsgenoten, dat je je hond langskent het kanaal in de gaten houdt.

Lola herkent ons al uit duizenden en we zijn benieuwd wat zij ons allemaal nog meer gaat laten zien. We weten nu al dat er geen greintje kwaad in haar zit, ook al kan ze haar energie nog niet zo goed doseren: ze rent en springt en haast en wil alles verkennen. Dus het rustiger doen moet ze nog leren, van ons mensen en vooral van andere honden: die reageren vanzelf wel op dat over-enthousiasme van een jonge speurnoot.

Kortom, we zijn dus dol op onze Lola. Ze is vrolijk, slim, grappig - ze mag graag Aart z'n knikdoeken afpakken - en lief. Als Lola wat ouder is, zal ze ook mee naar mijn werk. En ik weet zeker dat het tussen haar en de katten goed gaat komen.

reactie en tips

Facebook

Website

Colofon

De Nieuwsbrief is een onafhankelijke uitgave onder auspiciën van de stichting het Dorp Velsen.

Redactie: Loes de Fauwe Vormgeving: Margriet Prins

Mai: nieuwsbrief@dorpvelsen.nl

NB: De Nieuwsbrief staat nadrukkelijk maar onder voorbehoud open voor bijdragen van bewoners. De redactie behoudt het recht om bijdragen te weigeren dan wel in te korten als daartoe serieuze aanleiding bestaat.

Deze e-mail is verzonden aan [\[{{email}}\]](mailto:{{email}}). Als u geen nieuwsbrief meer wilt ontvangen, kunt u zich [hier afmelden](#). • U kunt ook uw [gegevensinzien en wijzigen](#). • Voor een goede ontvangst voegt u nieuwsbrief@dorpvelsen.nl toe aan uw adresboek.

Laposta